

РЕШЕНИЕ

№ 8341

гр. София, 23.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 16.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6892** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от ЗДДС, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от „С. Д. С.“ Е., като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 0338795/23.05.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – фризьорски салон, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], за срок от 5 дни.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се направените разноски.

Ответникът – началникът на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 0338795/23.05.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – фризьорски салон, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], за срок от 5 дни.

От обстоятелствената част на обжалваната заповед се установява, че на 14.05.2019 г. в 11.00 ч. е била извършена проверка на посочения търговски обект, като при проверката е установено, че в обекта не се съхраняват в книгата за съхранение на дневните финансови отчети за календарната 2019 г. на въведеното в експлоатация и работещо в обекта фискално устройство модел „Д. П. М-К L с ИН на ФУ 3580710 и ИН на ФП 3647130 на страницата на последния ден на всеки месец, като липсват съкратени месечни отчети за месеците януари, февруари, март и април 2019 г. Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства в 7-дневен срок след изтичане на всеки месец и година лицето по чл. 3 отпечатва съкратен отчет на фискалната памет на всяко устройство в обекта за съответния период, като отчетите по ал. 1 се съхраняват в книгата за дневните финансови отчети на всяко устройство на страницата за датата на последния ден от периода (ал. 2). В процесния случай при проверката е било установено, че проверяваното дружество попада в обхвата на лицата, посочени в чл. 3 от наредбата, като е установено също така, че в търговския обект не се съхраняват съкратени месечни отчети за месеците януари, февруари, март и април 2019 г. на страницата за датата на последния ден от периода.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима. По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 0338795/23.05.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – фризьорски салон, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], за срок от 5 дни. От събраните по делото доказателства се установява, че на 14.05.2019 г. в 11.00 ч. е била извършена проверка на посочения търговски обект, като при проверката е установено, че в обекта не се съхраняват в книгата за съхранение на дневните финансови отчети за календарната 2019 г. на въведеното в експлоатация и работещо в обекта фискално устройство модел „Д. П. М-К L с ИН на ФУ 3580710 и ИН на ФП 3647130 на страницата на последния ден на всеки месец, като липсват съкратени месечни отчети за месеците януари, февруари, март и април 2019 г. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства, всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, като лице по чл. 3 от наредбата за

дружеството е съществувало задължението да отпечатва съкратен месечен отчет на фискалната памет на ФУ в обекта за съответния обект и да съхранява същия в книгата за дневните финансови отчети на страницата за датата на последния ден от периода. Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства в 7-дневен срок след изтичане на всеки месец и година лицето по чл. 3 отпечатва съкратен отчет на фискалната памет на всяко устройство в обекта за съответния период, като отчетите по ал. 1 се съхраняват в книгата за дневните финансови отчети на всяко устройство на страницата за датата на последния ден от периода (ал. 2). В процесния случай при проверката е било установено, че проверяваното дружество попада в обхвата на лицата, посочени в чл. 3 от наредбата, като е установено също така, че в търговския обект не се съхраняват съкратени месечни отчети за месеците януари, февруари, март и април 2019 г. на страницата за датата на последния ден от периода. При съобразяването на събраните по делото доказателства се установява, че това търговско дружество попада в обхвата на лицата, посочени в чл. 3 от наредбата, като при извършената проверка на място е установено, че не съхранява съкратени месечни отчети за месеците януари, февруари, март и април 2019 г. на страницата за датата на последния ден от периода. Съобразно нормата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС налагането на принудителната административна мярка е независимо от предвидената глоба или имуществена санкция. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Като условие за прилагането на мярката не е поставено и това за влизането в сила на наказателното постановление, с което би била наложена имуществената санкция. Единствената преценка, която притежава административният орган е тази по отношение на срока на принудителната административна мярка, която преценка е била направена от този орган с оглед на вида на извършеното нарушение. Изрично в заповедта за прилагане на принудителната административна мярка административният орган е обосновал 5-дневния срок с обстоятелството, че нарушението е било извършено за първи път. В тази връзка като неоснователно се определя оплакването, съдържащо се в жалбата за липсата на мотиви при определянето на срока за налагане на принудителната административна мярка. Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган. При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените предпоставки. Настоящата съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че чл. 325 от ДФЕС задължава държавите членки да се борят с незаконната дейност, която засяга финансовите интереси на Европейския съюз, като приемат възпиращи и ефикасни мерки, като ги задължава по-специално да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им интереси. Предпоставката за налагането на посочената принудителна административна мярка е

само една – извършеното нарушение по чл. 41, ал. 2 от наредбата. При наличието на установено подобно обстоятелство компетентният за това административен орган е задължен да наложи принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС. Правилно административният орган е обосновал срока на налагане на принудителната административна мярка с цел необходимостта от превенция за преустановяване на подобна практика в търговския обект, за което обстоятелство не е било и необходимо изследването на цялостната дейност на търговския обект. Несъмнено е обстоятелството, че при извършено нарушение по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС е необходимо да се предприемат и съответния действия за неизвършване на последващи нарушения в тази насока от търговското дружество. Принудителната административна мярка е наложена с цел предотвратяване от страна на търговското дружество на последващи нарушения, обстоятелство, което напълно съответства на нормата на чл. 22 от ЗАНН, съгласно която за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Срокът на мярката е определен предвид установената фактическа обстановка, както и тежестта на нарушението и целите на закона, които са защита на обществените интереси и мотивиране на нарушителя за спазване на установения правов ред. Следва да се вземе предвид и че при преценката на срока, който съгласно чл. 186 ЗДДС е до 30 дни, административният орган, наложил принудителната мярка със запечатване на търговския обект за срок от 5 дни, което е под максимума определен в закона.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на „С. Д. С.“ Е. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 0338795/23.05.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – фризьорски салон, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван и експлоатиран от [фирма], за срок от 5 дни, като неоснователно.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ